

en stor kommunal kassebeholdning bør være et mål i sig selv. For det første deler SF ikke regeringens optimisme med hensyn til opsvingets fortsættelse, og derudover viser regeringens egne tal, at den kommunale rigdom er meget ulige fordelt. Amterne fattes penge, og det hidtidige opsving har været meget ulige fordelt i primærkommunerne.

Man bør derfor ikke inddrage kommunernes likviditet. Den bør bruges til de mange kommunale opgaver, der trænger sig på og venter på at blive løst. I den forbindelse kan jeg blot nævne indfrielsen af regeringens løfter med hensyn til pasningsgaranti, ventelister på sygehuse og ældreboligbyggeri.

Besvarelse

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Det er jo rigtigt, at det er blevet en tradition, at SF stiller en forespørgsel om regeringens strategi i kommuneforhandlingerne. Det er også ved at blive en tradition, at jeg svarer, at kommuneforhandlingerne ikke er startet endnu, at de indledes, ligesom de plejer, i løbet af maj måned, og at det allerede af hensyn til forløbet af forhandlingerne vil være uhensigtsmæssigt efter regeringens opfattelse at give mere præcise meldinger i debatten i dag. Det plejer der at være forståelse for hos et flertal i Folketinget; det håber jeg også der er i denne debat.

Men jeg skal da gerne ganske kort redegøre for nogle udgangspunkter, vi har for de forhandlinger, der skal i gang.

Hvis det kommunale selvstyre, som vi vel alle ønsker at respektere, skal forenes med en overordnet styring af samfundsøkonomien, skal der selvfølgelig være en sammenhæng mellem den økonomiske aktivitet i kommuner og amter og den samlede økonomiske politik. Vi har faktisk en god tradition for, at aftalesystemet kan sikre den koordinering. Aftalerne, vi har lavet i de foregående år, tager hensyn til, at det er Folketinget, der lægger linjen for, hvad borgerne samlet set kan få af ressourcer i den offentlige sektor, men at det kommunale selvstyre meget langt respekteres.

Alternativet til den model vil jo være en lovgivning om kontrol, som i mindre grad tilgodeser de lokale ønsker og behov, og som i virkeligheden bliver til en tilbagevendende til en central styring, som vi forlod for mange år siden. Derfor er der naturligvis på begge sider af forhand-

lingsbordet en interesse for at indgå realistiske aftaler.

I 1997 er det som de foregående år for regeringen afgørende at fastholde en ansvarlig finanspolitik, også i betragtning af, at opsvinget har bidraget til en forbedret økonomi i kommunerne. Kommunerne har, som også forespørgeren gjorde opmærksom på, under opsvinget fået opbygget meget store kassebeholdninger. Det er samtidig selvfølgelig rimeligt at påpege, at vi i de senere års aftaler med kommuner og amter år for år har givet råderum til en bedre service på en række centrale områder, et råderum, som endda ikke fuldt ud er blevet udnyttet af primærkommunerne i de sidste år.

Det vanskelige, som vi vil prøve at finde en løsning på, er at sikre, at de merudgifter, der gives penge til, i højere grad og med større præcision anvendes til de formål, som regeringen, et flertal i Folketinget og et flertal i befolkningen ønsker at få fremmet. Jeg tænker ikke mindst på den kritik, der har været af mangler i sygehusvæsenet. Ikke fordi al kritik har været rimelig, bestemt ikke. Vi kan godt være det allermeste af det, der foregår i vores sygehusvæsen, bekendt i international sammenhæng, men noget kan gøres bedre. Vi har også nedsat en sygehuskommission for at få gode råd i den retning, men vi har jo altså også i de foregående års aftaler med Amdrårdsforeningen og København og Frederiksberg, HS, fået sat ekstra ressourcer af til sygehusvæsenet.

Jeg har så i øvrigt også bemærket, at også amterne peger på, at behovene på sygehusvæsenets område ikke alene er flere penge her og nu. Meget af det handler om samarbejde, arbejdsgange, planlægning og arbejdsmiljø, men handler også om, at nogle af flaskehalsene skyldes mangel på uddannet mandskab og ikke i så høj grad i alle situationer mangel på penge.

Pasningsmulighederne for børn og indsatsen for de psykisk syge er to områder, som selvfølgelig især vil blive diskuteret i de kommende forhandlinger med primærkommunerne. Vi må sikre en fortsat forbedring af prioriteringen til fordel for disse områder.

Afslutningsvis vil jeg bare sige, at vi stadig væk står med det udgangspunkt, at et økonomisk opsving i højere grad, end kommunerne selv var tilbøjelig til at tro for et par år siden, har bidraget til væsentligt at forbedre den kommunale økonomi.

De sidste års aftaler, vi indgik med de kommunale parter, er på langt de fleste punkter